

Verdriet met mayonaise

Carry Slee

Verdriet

MET MAYONAISE

Pimento

Lees ook deze boeken van Carry Slee:

Confetti conflict

Kilometers cola en knetterende ruzie

Geklutste geheimen met strafwerk toe

Bekroond door de Nederlandse Kinderjury

www.carryslee.nl

Eerste druk 1991

Negentiende druk 2005

© 1991 Carry Slee

© 2005 Carry Slee en Pimento BV, Amsterdam

Omslagontwerp Rianne Cramer

Foto voorzijde omslag Zefa / J. Feingersh

Typografie en zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 90 499 2090 X

NUR 283

Carry Slee is een imprint van Pimento BV,
onderdeel van Foreign Media Group

Inhoud

Kapucijners met spek	7
Scherven brengen geluk	12
De discman	17
Paul	23
Feest	28
De bibliotheek	37
De beschuldiging	43
Het plan	49
Meneer Los	56
Simone	59
Hazentanden	67
Boodschappen doen	72
Pannenkoeken bakken	79
Winkelen	86
Het schoolkamp	92
Pizza	98
IJs met slagroom	105
Trakteren	112
Het asiel	119
De brief	125

Kapucijners met spek

Gapend laat Leentje zich uit de luie stoel op het vloerkleed glijden. Ze kruipt over de grond naar voren en drukt de televisie uit.

Wat word je toch altijd melig van 's middags televisie kijken. Volgens Annemiek was het zo'n gave film. Nou, ze heeft hem gezien. Bah! Niks aan!

Ze rekt zich uit en loopt naar de keuken. Haar moeder is bezig spek in stukjes te snijden. Behendig glipt Leentje met haar hand onder moeders arm door om een plakje te pikken.

'Afblijven!' Moeder tikt Leentje licht op haar vingers. 'Eén stukje mag toch wel?' Alsof ze een poes is, wrijft Leentje haar gezicht langs de schouder van haar moeder. 'Nou, vooruit, één plakje en dan tafeldekken.'

'Kan niet!' zegt Leentje, terwijl ze het spek in haar mond stopt. 'Ik moet nog even naar Los, een cadeautje kopen voor Annemiek. Die is morgen jarig.'

Moeder draait zich verontwaardigd om.

'Nu nog? Daar heb je de hele middag de tijd voor gehad! Papa kan zo thuiskomen en dan gaan we eten.'

‘Ik vlieg!’ belooft Leentje. ‘Echt waar.’ En ze rukt haar jas van de kapstok.

Net als moeder er iets tegenin wil brengen, gaat de telefoon. Leentje blijft staan luisteren. Misschien is het Annemiek wel die opeens geen boekje over paarden meer wil hebben.

‘Hè, wat jammer nou,’ hoort ze haar moeder zeggen. ‘We eten nog wel kapucijners met spek, jouw lievelingsgerecht. Ja, ik snap het. We wachten wel op je.’ Zuchtend legt ze de telefoon op de haak. ‘Je hoeft je niet te haasten, papa komt later. Die heeft weer eens een vergadering. En doe je wel voorzichtig!’ waarschuwt moeder als Leentje al bijna buiten staat. ‘Pas alsjeblieft op dat je niet onder een auto komt.’

‘Nee, hoor, ik zal vlak voor een bus oversteken, dan kan ik tenminste niet onder een auto komen.’ Leentje steekt plagend haar tong naar haar moeder uit en trekt dan de deur achter zich dicht.

Als ze de winkelstraat in komt, ziet ze tot haar schrik dat de boekverkoper bezig is de rekken met kranten en tijdschriften binnen te halen. Ze rent de straat door en stormt hijgend de winkel binnen.

‘Nou, nou, wat een haast,’ lacht de boekhandelaar.

‘Ik dacht dat u al dichtging,’ puft Leentje. ‘En ik moet nog een boekje over paarden hebben voor mijn vriendin, die is morgen jarig.’

‘Ik heb wel wat over paarden.’ De man loopt naar een rek en haalt er twee boekjes uit. ‘Dit vertelt hoe je paarden moet verzorgen. En dit beschrijft de geschie-

denis van paarden; waar ze vandaan komen; welke soorten er bestaan en waar ze in het wild leven.'

Leentje bekijkt de boekjes zorgvuldig. Ze weet het niet. Dat ene over die verzorging, dat bedoelt Annemiek niet, dat weet ze zeker. En dat andere met die geschiedenis van paarden erin? Nee, dat interesseert Annemiek vast niet. Eigenlijk zijn ze alletwee niet geschikt.

Zenuwachtig wipt Leentje van haar ene been op haar andere. Wat moet ze nou? Ze durft het haast niet te zeggen, die meneer is juist zo aardig.

'Ik eh... ik denk toch dat ik iets anders bedoel,' zegt ze aarzelend. 'Een boekje met foto's van paarden, of zo.'

'Nou, dan kijk ik toch nog even of ik dat voor je heb.' Opgewekt zet de man de boekjes in het rek terug en zoekt verder. 'Is dit soms iets voor je?' Hij geeft Leentje een ander boekje.

Ze bladert erin. Het boek staat vol prachtige kleurenfoto's van allerlei soorten paarden, veulens en pony's. 'Ja, dat bedoel ik!' zegt ze blij.

'Mooi zo.' De man neemt het boekje mee naar de toonbank en terwijl hij het inpakt, haalt Leentje het geld uit haar portemonnee.

Even later loopt ze met het pakje in haar hand de winkelstraat uit. Ze gaat de hoek om en wil oversteken, maar het is hartstikke druk. Auto's rijden af en aan. De brug heeft zeker weer opengestaan. Geduldig wacht Leentje tot ze een gaatje ziet tussen de lange sliert auto's.

Hé, haar vader heeft net zo'n auto als die aan de overkant staat. Of ís het haar vaders auto? Leentje tuurt naar de overkant. In de auto herkent ze de zwarte krullenkop van vader. Er zit iemand naast hem: een vrouw. Zeker van zijn werk. Zal ze naar hem toe gaan? Dan kan ze mooi mee naar huis rijden. Ze wacht tot er even niks aankomt, dan steekt ze over.

Midden op straat blijft ze staan. Ze ziet dat de twee hoofden in de auto heel dicht bij elkaar zijn. Ze kussen elkaar...

Leentje schrikt zo dat ze helemaal vergeet dat ze midden op een drukke straat staat.

Toeterend rijden de auto's langs haar heen. Ze heeft het zelf niet eens in de gaten. Alleen die twee hoofden ziet ze. Even wordt alles wazig voor haar ogen. Dan draait ze zich in paniek om en rent de weg over. Ze hoort het geluid van piepende remmen. Een vrachtwagenchauffeur draait zijn raampje open. 'Wou je dood, zus?' schreeuwt hij kwaad en tikt daarbij tegen zijn voorhoofd. Maar Leentje hoort het niet eens. Totaal overstuur rent ze de straat uit, terwijl het schrikbeeld van de twee hoofden van alle kanten op haar af vliegt. Haar hart bonst in haar keel.

Op de hoek van de straat blijft ze staan. Ze durft niet naar huis. Hoe moet ze haar moeder nog recht in de ogen kijken? Ze trilt over haar hele lichaam. In gedachten ziet ze moeder voor het raam op vader wachten, terwijl de kamer gevuld is met de geur van kapucijners met spek: vaders lievelingsgerecht.

‘Dat zijn dus de vergaderingen van de laatste tijd!’
fluistert ze.

Toch zal ze naar huis moeten, er zit niets anders op.
Met lood in haar schoenen loopt ze de straat in. Voor
de deur haalt ze diep adem en dan stapt ze naar bin-
nen.

‘Kind, wat zie je eruit!’ Bezorgd kijkt moeder haar
aan. ‘Er is toch niks gebeurd?’

‘Ik... ik zag een ongeluk...’ verzint Leentje. ‘Een heel
erg ongeluk...’

Met een wit gezicht gaat ze naar haar kamer.

‘Hier heb je een glaasje water. Blijf maar even rustig
liggen, papa is er toch nog niet.’ Haar moeder blijft
even op de rand van haar bed zitten. Dan gaat ze terug
naar de keuken. Leentje hoort haar in de pan kapucij-
ners roeren. Ze verbergt haar gezicht in haar kussen.
Even later hoort ze de voordeur opengaan. Ze rilt. Dat
moet haar vader zijn.

‘Laat hem alsjeblieft wegblijven...’ smeekt ze zacht-
jes. ‘Voorlopig kan ik hem niet zien... en kapucijners
met spek hoef ik nooit meer van mijn leven!’

Scherven brengen geluk

Telkens als Leentje die nacht in slaap dommelt, schrikt ze wakker. Of ze valt in een diepe put, of ze heeft het gevoel dat ze stikt. En hoe ze ook gaat liggen, het helpt niks. De ene angstdroom volgt de andere op.

Eindelijk is het ochtend. Leentje staart met een somber gezicht naar het plafond. Beneden hoort ze moeder de tafel dekken. Maar zelfs het vertrouwde geluid van rammelend bestek en borden kan haar niet opvrolijken. Ze heeft geen zin om op te staan. Pas als ze de klok acht uur hoort slaan, en haar vader dus bijna weg moet, stapt ze uit bed.

Zodra ze de kamerdeur opendoet, kijkt vader verrast op. 'Zo, meid, fijn dat je weer bent opgeknapt.'

'We hebben je gisteravond maar laten liggen,' zegt moeder, die bezig is brood te snijden. 'Je sliep zo lekker, zonde om je wakker te maken.' Ze legt een boterham op Leentjes bord.

Leentje voelt dat ze rood wordt. Ze hoorde haar ouders gisteravond heus wel binnenkomen. Ze sliep helemaal niet, ze deed maar alsof.

Stilletjes gaat ze aan tafel zitten, terwijl ze haar vaders blik zoveel mogelijk probeert te ontwijken. Zonder te kijken pakt ze iets om op haar brood te doen, iets dat het dichtst bij haar bord staat: pindakaas. Pas als ze een hap neemt, heeft ze het in de gaten. Gats, brood met pindakaas! Nou ja, vandaag is toch alles rot, dit kan er ook nog wel bij. En ze slikt het brood door.

Van onder haar oogharen gluurt Leentje naar moeder. Die is druk bezig vaders lunchpakket klaar te maken. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is dat zij dat doet. Terwijl vader zelf uitgebreid de krant zit te lezen. En haar moeder heeft nog geen tijd gehad om zelf te eten. Nou zeg! Het liefst zou Leentje de boterhammen van het bord grissen en naar haar vaders hoofd smijten.

Maar ze weet zich in te houden, totdat moeder opstaat om voor het lunchpakket een appel te pakken. Dan kan Leentje het niet langer meer aanzien.

‘Waarom doe je dat eigenlijk niet zelf?’ zegt ze kwaad tegen haar vader.

Verbaasd kijkt vader van zijn krant op. Maar nog voordat hij iets kan zeggen, geeft moeder al antwoord.

‘Waarom zou hij? Ik zorg hier toch voor het huishouden?’

‘Zie je nou?’ lacht vader. Hij wil Leentje een aai over haar bol geven, maar daar moet Leentje niks van hebben. Ze duikt weg. Daardoor stoot vader per ongeluk haar beker thee om. De beker rolt van tafel en valt stuk.

‘Scherven brengen geluk.’ Opgewekt staat vader op om een stoffer en blik te halen. Maar moeder houdt hem tegen. ‘Laat maar, dat doe ik wel. Ik heb de hele dag de tijd.’

‘Welja!’ roept Leentje uit. ‘Gooi al je troep maar op de grond. Mama heeft toch de hele dag de tijd.’ Woedend pakt ze vaders bord en kiepert het leeg boven het vloerkleed, zodat alle broodkruimels op de grond vallen. En niet alleen zijn bord, ook haar eigen bord met de halve boterham erop keert ze boven het vloerkleed om.

‘Leentje, is dit nou nodig?’ vraagt moeder.

Maar Leentje doet net of ze niks hoort. Uitdagens kijkt ze haar vader aan. Ze voelt een onbedwingbare drang in zich opkomen om ruzie met hem te maken, knallende ruzie. Ze pakt de krant onder zijn ogen vandaan, propt hem in elkaar en smijt hem in een hoek van de kamer.

Iets waar vader anders woedend om zou worden. Maar gek genoeg wordt hij helemaal niet woedend. Hij denkt dat Leentje een grappige bui heeft.

‘Ik geloof dat ik maar beter kan maken dat ik hier wegkom, voordat je mij ook nog verfrommelt.’ Lachend gaat hij de kamer uit. Even later komt hij binnen met zijn jas aan. Hij geeft moeder een zoen en loopt daarna naar Leentje toe. Die wendt vlug haar gezicht af. Vader haalt zijn schouders op.

‘O ja, ik denk dat het vanavond weer later wordt,’ zegt hij nog. En dan gaat hij weg. Moeder loopt naar het

raam. Leentje zit als verstijfd op haar stoel als ze haar moeder voor het raam ziet staan. Ga alsjeblieft weg bij dat raam... denkt ze. Maar moeder blijft staan tot verder wegrijdt en zwaait.

Nog zwaaien ook! Leentje kan het niet meer aanzien. Ze krijgt het eerst koud en dan warm. En dan begint ze tegen moeder te schreeuwen: 'Wat sta je daar nou... Ga zelf ook eens weg! Jij zit hier maar thuis, voor gek, de hele dag. Wie wil dat nou? Wie wil nou de hele dag voor gek zitten? Andere moeders blijven toch ook niet de hele dag thuis? Die werken, of ze gaan naar een clubje!'

Verschrikt draait moeder zich om. 'Ik dacht dat je het juist gezellig vond dat ik altijd thuis ben.'

'Gezellig... gezellig!' roept Leentje uit. 'Wat is er nou voor gezelligs aan als je moeder thuis zit weg te rotten?'

'Ik heb anders genoeg te doen.' Haar moeder pakt de vuile ontbijtborden op.

'Genoeg te doen!?' schreeuwt Leentje. 'Allemaal stomme huishoudklussen: afwassen, stofzuigen, bedden opmaken!'

'Wie moet dat anders doen?' verdedigt moeder zich. 'Iemand zal er toch voor moeten zorgen dat het huis schoon en gezellig is.' Ze pakt het blad met servies en brengt het naar de keuken. Leentje loopt woedend achter haar aan.

'Laat papa zelf zijn troep opruimen, die heeft toch ook handen aan zijn lijf?'

‘Leentje! Nou heb ik genoeg van die brutale praatjes. Ik wil niet dat je zo over je vader praat. Hij werkt keihard, dat weet je best. En dat doet hij ook voor jou. Weet je wel hoe laat hij gisteravond thuiskwam? Nou?’

‘Hou op!’ schreeuwt Leentje. ‘Ik wil het niet horen... ik wil niks meer over papa horen, niks, hoor je dat? En als hij nog één keer zegt dat hij moet overwerken, dan... dan...’

Huilend van woede holt ze naar haar kamer en laat zich op haar bed vallen. Waarom heeft ze dit allemaal gezegd? Nou heeft zij haar moeder ook nog verdrietig gemaakt. Leentje begint te snikken. Waarom, waarom moest papa die auto nou nét in die ene straat parkeren? Had-ie hem maar ergens anders gezet, dan had zij dit verschrikkelijke geheim nooit geweten.